

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/287/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6411215513
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2012:6411215513.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivce Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci navrhovateľov : 1/ Y. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. H. č. XXX a 2/ Q. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. H. č. XXX, obaja navrhovatelia právne zastúpení JUDr. Rudolfom Fajbíkom, advokátom, Advokátska kancelária Banská Štiavnica, Dobšinského č. 14, proti odporcom : I/ Y. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. O., O. L. č. XX, II/ H. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. O., O. L. č. XX, III/ J. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z., G. U. č. XX, odporcovia I/, II/ právne zastúpení JUDr. Viktorom Šurkom, advokátom, Advokátska kancelária Žiar nad Hronom, Ul. SNP č. 120, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 4C/269/2011-81 zo dňa 11. 07. 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovatelia 1/, 2/ sú povinní zaplatiť odporcom I/, II/ náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 79,59 EUR, na účet ich právneho zástupcu JUDr. Viktora Šurku, advokáta, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľov o určenie, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. U. H., a to CKN parcela č. XXXX - zastavaná plocha vo výmere 35 m², zapísaná na LV č. XXX (ďalej v texte len „parc. č. XXXX“), a novovytvorená CKN parcela č. XXXX/X - zastavaná plocha vo výmere 15 m², identifikovaná geometrickým plánom č. 36035521-31/2011 z pôvodnej CKN parc. č. XXXX vedenej na LV č. XXX (ďalej v texte len „parc. č. XXXX/X“), patria do ich bezpodielového spoluvlastníctva. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p..

Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci dospel k záveru, že u obidvoch parciel, či už parc. č. XXXX, alebo parc. č. XXXX/X, navrhovatelia nespĺnili zákonné podmienky pre určenie vlastníckeho práva titulom vydržania. Odporcovia I/. a II/. preukázali, že držba navrhovateľov nebola dobromyseľná (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka), v dôsledku čoho okresný súd žalobu zamietol. Dobrá viera navrhovateľov zanikla v okamihu, keď sa oboznámili so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosti o tom, že im právo k nehnuteľnostiam patrí. Odporcovia preukázali, že už v roku 1983 bola snaha o usporiadanie hranice medzi pozemkami, nakoľko navrhovatelia mali spor so susedmi a uvedené skutočnosti boli predmetom konania vedeného pred Okresným súdom v Žiari nad Hronom, a to najprv v konaní vedenom pod sp. zn. 8Nc 1703/85 a následne pod 9C 499/86. Ak aj navrhovatelia tvrdili, že k vytýčeniu hraníc došlo neskôr po ukončení súdneho konania, ich tvrdenie je vyvrátené listinnými dôkazmi, podľa ktorých navrhovatelia nerešpektovali vytyčovací náčrt vo vzťahu k vytvoreniu hranice medzi spornými pozemkami a

svojvoľne zasahovali do nehnuteľností. Pokiaľ neskôr už k sporom nedochádzalo v dôsledku toho, že manželka p. Brančíka sa z nehnuteľnosti v roku 1990 odsťahovala, uvedené neznamená, že by navrhovatelia užívali nehnuteľnosti v dobrej viere. Tvrdenie navrhovateľov o tom, že o tomto stave nehnuteľností sa dozvedeli až v roku 2011, kedy nadobudli nehnuteľnosti odporcovia v I/ a II/ rade, bolo vyvrátené svedeckou výpoveďou. Okresný súd neprihliadal ani na námietku navrhovateľov, že sporný pozemok, a to parc. č. 1846 vydržal už ich právny predchodca. Uvedená skutočnosť nemôže mať kladný vplyv na výsledok konania o určenie, že vlastníkom pozemku je držiteľ, ak právny predchodca na držiteľa sporný pozemok nepreviedol (neoznačil ho v zmluve) a previedol na navrhovateľov len pozemky iné, v hraniciach a výmere danej príslušným katastrálnym operátom. Ak navrhovatelia poukazovali na to, že nehnuteľnosti vydržali už ich predchodcovia, nemôžu si pri uplatňovaní vydržania započítať dobu, po ktorú mal vec v držbe ich právny predchodca, ak tento sám už pozemok vydržal. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti okresný súd nepovažoval návrh za dôvodný.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie navrhovatelia. Namietali, že prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vyvodil tak nesprávne právne závery. Súd spochybnil oprávnenosť držby navrhovateľov, kde za rozhodujúci dátum považuje deň 24. 06. 1985. Od vtedy podľa súdu navrhovateľom vydržacia lehota nebeží. Súd sa však nevysporiadal s tým, že vydržacia lehota uplynula už pred týmto dátumom, lebo nepretržitá a nerušená držba trvala najneskôr od roku 1951 a navrhovatelia majú právo započítať si dobu držby právnych predchodcov v zmysle § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Naďalej trvajú na tom, že vydržacia lehota vo vzťahu k parc. č. XXXX/X začala plynúť znovu po postavení nového plotu od roku 1991. Oprávnenosť držby tak, ako na ňu poukazuje prvostupňový súd, nemôže byť spochybnená akýmkoľvek výhradami tretích osôb, ale len výhradami odôvodnenými, ktoré odôvodnene môžu spochybníť dobrú vieru držiteľa, že mu vec patrí. Namietali, že právni predchodcovia odporcov nikdy a ničím nedokázali, že by navrhovatelia skutočne zasiahli do ich práv a nikdy nedokázali, že by navrhovatelia užívali nehnuteľnosti vo väčšom rozsahu ako ich právni predchodcovia, ktorých vlastnícke právo uznávali a žiadne spory s nimi nemali. Navyše sa okresný súd vôbec nezaoberal skutočnosťami, ktoré dokazujú legálne, originálne vlastníctvo navrhovateľov, bez ohľadu na vydržanie s poukazom na vytyčovací náčrt z roku 1986 v spojitosti s náčrtom z roku 1937 a v spojitosti s aktuálnym stavom v katastri nehnuteľností. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby vo veci sám rozhodol a rozsudok zmenil a návrhu vyhovel. V prípade potvrdenia napadnutého rozsudku žiadal o pripustenie možnosti podať dovolanie, lebo po právnej stránke považuje za zásadné otázky špecifikované v odvolaní týkajúce sa vydržacej lehoty a oprávnenosti držby.

Odporcovia I/, II/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľov uviedli, že súd zistil skutkový a právny stav dôsledne, a stav v zistenom rozsahu dostatočne postačoval na rozhodnutie vo veci samej. Dôkazy predložené odporcami si nielen vzájomne neprotirečia, ale podľa nich, veľmi jasne dokazujú zrejmu svojvoľu navrhovateľov a ich absolútnu ignoráciu k majetkovým právam tretích osôb. Fotodokumentácia, ani výpovede svedkov, na ktoré sa odvolávajú navrhovatelia, nepreukazujú odôvodnenosť uplatnených nárokov. Z fotodokumentácie predloženej navrhovateľmi len v odvolacom konaní nevyplýva, v ktorom období bola vyhotovená, preto ani v spojení s výpoveďami dostatočne nepreukazuje existenciu žiadnej dohody o domnej hranici medzi pozemkami vo vzťahu k parc. č. 1843/2 a ani „legálne, originálne vlastníctvo žalobcov bez ohľadu na vydržanie“. Pokiaľ ide o prílohu k odvolaniu - predloženie fotografie, táto nebola ako dôkaz označená v konaní pred súdom prvého stupňa do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd ukončil dokazovanie. Odporcovia preto navrhli, aby súd na takýto dôkaz v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. neprihliadal. K otázke hranice medzi CKN parc. č. XXXX, č. XXXX a č. XXXX uviedli, že vytyčovací, príp. vyšetrovací náčrt, nie sú v zmysle vtedajšej, ani súčasnej legislatívy listina, ktorá by záväzne určovala hranice pozemkov. Ak aj bolo konanie vedené pred Okresným súdom v Žiari nad Hronom sp. zn. 9C/499/86 zastavené bez rozhodnutia o určení hranice, nemožno tvrdiť, že zastavením konania bol založený záväzný právny stav na základe vytyčovacieho náčrtu. Práve tento nerešpektovali ani samotní navrhovatelia a plot postavili v rozpore s ním podľa svojej svojvoľe a nie na rovnakom mieste ako tvrdia. K dôsledkom konania vedeného pod sp. zn. 9C/499/86 na dobromyseľnosť držby navrhovateľov, odkázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo 145/2003. V prípade parc. č. 1856 navrhovatelia nepreukázali existenciu akéhokoľvek právneho titulu nadobudnutia či uchopenia držby, a tým ani jej dobromyseľnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), odvolanie prejednal v medziach daných odvolaním v rozsahu určenom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu a v podrobnostiach naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k najzásadnejším argumentom uvádzaným navrhovateľmi v odvolaní, odvolací súd dodáva nasledovné :

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010). Odvolací súd tak poukazuje na námietku navrhovateľov, že prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne tak vyvodil nesprávne právne závery. Okresný súd sa s každou jednotlivou námietkou navrhovateľov, na ktorú poukazovali v samotnom písomnom návrhu, ako aj na pojednávaní a následne i v odvolaní voči rozhodnutiu okresného súdu, vysporiadal. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o neodôvodnenosti nároku navrhovateľov. Rozhodnutie prvostupňového súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a aj spravodlivé. Obsah predmetného odvolania je takmer zhodný s obsahom žalobného návrhu navrhovateľov, i prednesmi pred prvostupňovým súdom, a preto samotné odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k námietkam navrhovateľov je úplné, aj pokiaľ ide o samotné odvolanie. Navrhovatelia v odvolaní neuvádzajú žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené prvostupňovým súdom. Na prílohu k odvolaniu, a to fotografiu svedkyne v detskom veku v divadelnom kostýme odvolací súd neprihliadal vzhľadom na ust. § 120 ods. 4 O. s. p.. Uvedená fotografia nespĺňa ani predpoklady vyžadované ust. § 205a ods. 1 O. s. p.. Navrhovatelia sa v danom prípade domáhali určenia, že sporné pozemky nadobudli právnym titulom vydržania. Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok (týkajúcich sa držby, držiteľa, predmetu držby a vydržacej doby) dochádza k vydržaniu priamo zo zákona. Podmienky vydržania sú pritom stanovené tak, že musia byť splnené kumulatívne - ak z nich nie je splnená čo i len jedna, nedochádza k vydržaniu. Jednou z podmienok nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je oprávnenosť držby. V konaní nebolo preukázané, že navrhovatelia boli oprávnenými držiteľmi, teda nebola splnená jedna z podmienok uvedených vyššie, preto nedošlo zo strany navrhovateľov k vydržaniu sporných nehnuteľností. Pri oprávnenej držbe musí ísť o také faktické ovládanie veci, pri ktorom je daná vôľa nakladať s vecou ako so svojou. Oprávnenou môže byť len dobromyseľná držba. K posúdeniu, či držiteľ v dobrej viere je alebo nie je, treba vždy pristupovať z objektívneho hľadiska, teda nie z aspektu osobného (subjektívneho) presvedčenia toho, kto tvrdí dobromyseľnosť držby; vždy je potrebné brať do úvahy, či by aj každý iný, v obdobnej situácii sa nachádzajúci držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu (titulu) vzniku vlastníctva. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod, omyl držiteľa musí byť ale vždy ospravedlniteľný. Pokiaľ omyl presahuje rámec bežného posudzovania veci, je neospravedlniteľný. Držiteľ, ktorý drží vec na základe neospravedlniteľného omylu, nemôže byť držiteľom dobromyseľným a jeho držba nemôže byť oprávnená. Pokiaľ sa za daného právneho stavu súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia osobitne zameril na jednu z viacerých podmienok vydržania (dobromyseľnosť držiteľa) a na podklade výsledkov vykonaného dokazovania

skúmal dobromyseľnosť držby navrhovateľov vo vzťahu k navrhovateľmi tvrdenému titulu držby a v kontexte celého rozhodnutia dospel k záveru, že dobrá viera navrhovateľov zanikla v okamihu, keď sa oboznámili so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosti o tom, že navrhovateľom toto právo patrí, ide o procesne správny postup súdu prvého stupňa, ktorý na základe správnych skutkových zistení vyvodil i správne právne závery.

Ak navrhovatelia v odôvodnení odvolania poukazovali aj na to, že nehnuteľnosti vydržali už ich právni predchodcovia na základe Stredného občianskeho zákonníka, odvolací súd poznamenáva, že ak právni predchodcovia navrhovateľov v čase smrti skutočne vlastnili sporné pozemky, osoby prichádzajúce do úvahy ako ich dedičia, nadobudli predmet dedičstva smrťou poručiteľov, teda nie vydržaním v zmysle § 135 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ sporné pozemky napriek tomu, že ich právni predchodcovia v čase smrti vlastnili, neboli predmetom konania o dedičstve po nich, mohli byť prípadne prejednané v konaní o tzv. novoobjavenom majetku. Navrhovatelia by si tak pri uplatňovaní vydržania nemohli započítať dobu, po ktorú mal vec v držbe ich právny predchodca, ak tento sám už pozemok vydržal.

V tomto konaní bolo preukázané, že už rok po tom, čo navrhovatelia sporné nehnuteľnosti nadobudli, požiadal vtedajší sused navrhovateľov o vytýčenie hranice medzi susediacimi pozemkami. Konania, na ktoré poukazoval i okresný súd, boli jednoznačne okolnosťami, ktoré museli objektívne vyvolať pochybnosti u navrhovateľov, že im vec patrí. Uvedené pochybnosti ustálená súdna prax necharakterizuje ako pochybnosti preukázané v konaní, resp., aby boli takto vyhodnotené súdom, prípadne iným orgánom, ale o okolnosti vyplývajúce zo skutočností, na základe ktorých k pochybnostiam došlo. Vždy je teda potrebné brať do úvahy, či držiteľ, pri bežnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Práve vedenie vyššie uvedených konaní pred Okresným súdom v Žiari nad Hronom, ale i následné listinné dôkazy nachádzajúce sa na č. I. 57 a 68 spisu, kde p. X. poukazuje na tú skutočnosť, že navrhovatelia nerešpektujú vytyčovací náčrt a svojvoľne zasahujú do nehnuteľností, sú jednoznačne okolnosťami, ktoré tieto pochybnosti u navrhovateľov vyvolať museli. Polemika navrhovateľov, či navrhovateľom mohla začať plynúť nová vydržacia lehota po postavení nového plota, keď potom žiadne spory neboli, je vzhľadom na vyššie uvedenú absenciu dobromyseľnosti držby bezpredmetná, a to, že následne po roku 1991 nedochádzalo k sporom, nepreukazuje, že došlo k dohode. I svedkyňa K. potvrdila, že už v roku 1991 oslovila navrhovateľov. Uvádzala im, že zistila, že nie sú vlastníkami parc. č. XXXX a žiadala ich, aby si to dali do poriadku.

Ak navrhovatelia spochybňujú úplnosť a správnosť skutkových zistení súdu, procesu dokazovania a hodnotenia vykonaných dôkazov, k tomu odvolací súd uvádza :

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá

účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Uvedené odvolací súd dodáva k námietkam navrhovateľov, ktoré vytykajú okresnému súdu, že vôbec nezaujal stanovisko k rozporom vo výpovedi a písomnom vyhlásení svedkyne K., resp. k rozporom medzi tvrdeniami a fotodokumentáciou a podobne. Okresný súd sa správne v odôvodnení rozhodnutia zamerlal len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový, ako i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že držba navrhovateľov nebola dobromyseľná.

Prvostupňový súd preto správne právne odôvodnil prečo návrhu nevyhovel, keď neboli naplnené súčasne všetky zákonom určené podmienky, na základe ktorých dochádza k vydržaniu priamo zo zákona.

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Navrhovatelia v odvolaní uviedli, že v prípade, ak bude odvolacím súdom rozsudok prvého stupňa potvrdený, žiadajú, aby odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke považujú za zásadné nasledujúce otázky :

- uplynula žalobcom vydržacia lehota už pred 24. 06. 1985 a ak áno, kedy nadobudli vlastnícke právo ?,
- mohla začať žalobcom plynúť nová vydržacia lehota po postavení nového plotu, keď potom žiadne spory neboli ?,
- je prekážkou oprávnenej držby akékoľvek spochybnenie zo strany tretej osoby alebo musí ísť o spochybnenie odôvodnené alebo môže dobrú vieru držiteľa, že mu vec patrí vylúčiť aj neodôvodnená námietka tretej osoby ?,
- mohol súd zamietnuť žalobu vo vzťahu k CKN parc. č. XXXX/X, pokiaľ z predložených listinných dôkazov vyplývajú pochybnosti o správnosti zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností a je možné, že žalobcovia sú legálnymi vlastníkmi tejto plochy ?.

V ust. § 238 ods. 3 O. s. p. je odvolaciemu súdu zverené oprávnenie založiť výrokom jeho rozsudku prípustnosť dovolania v prípade, že toto rozhodnutie je zásadného právneho významu. Možnosť založiť prípustnosť dovolania neznamena, že by odvolací súd bol oprávnený vysloviť prípustnosť dovolania úplne ľubovoľne - zákon jeho voľnú úvahu ohraničuje do rámca posúdenia zásadnosti rozhodnutia po právnej stránke. O rozhodnutie odvolacieho súdu po právnej stránke zásadného významu ide len vtedy, ak odvolací súd posudzoval právnu otázku, ktorá má po právnej stránke zásadný význam z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec (majúci všeobecný dopad na prípady obdobnej povahy), ale predovšetkým a zároveň vtedy, ak mala posudzovaná otázka zásadný význam pre rozhodnutie v konkrétnej prejednávanej veci. Potom platí, že zásadný právny význam nemá posúdenie takej právnej otázky, ktorá pre rozhodnutie vo veci nebola určujúca, prípadne vybočuje z právneho rámca podstatného pre rozhodnutie súdu v konkrétnej veci. Predmetom súdneho posudzovania môžu byť teda iba právne otázky, a to len v rozsahu vymedzenej právnej otázky zásadného právneho významu.

V danom prípade, pokiaľ navrhovateľ naformuloval vyššie uvedené otázky, tieto odvolací súd nepovažoval za otázky po právnej stránke zásadného významu z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec, a právne posúdenie vydržania, resp. posúdenia splnenia zákonom určených podmienok, na základe ktorých dochádza k vydržaniu priamo zo zákona, je judikatúrou ustálené. Po právnej stránke zásadný význam rozhodnutia znamená to, že súdna prax rieši daný prípad bez toho, aby existovala predošlá judikatúra, alebo judikatúra je nejednotná a chýba zjednotenie praxe najvyšším súdom alebo ide o interpretáciu a aplikáciu nového právneho predpisu. Otázky uvedené v odvolaní boli

vyriešené v konaní pred súdom prvého stupňa. Prvé dve otázky sa týkajú plynutia vydržacej lehoty, na ktorú v tomto prípade okresný súd prioritne nezameral svoje dokazovanie a právne vyhodnotenie, nakoľko v danom prípade došlo k nesplneniu zákonom určenej podmienky, a to podmienky týkajúcej sa dobromyseľnosti držby. Pokiaľ ide o dôvodné spochybňovanie oprávnenosti držby, k uvedenému prvostupňový súd vykonal dokazovanie a aj právne posúdenie, ktoré nevybočuje z doposiaľ ustálenej súdnej praxe, prípadne judikatúry (viď napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 84/2012). Posledná otázka týkajúca sa správnosti zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností vybočuje z právneho rámca podstatného pre rozhodnutie súdu vo veci, teda o návrhu na určenie vlastníckeho práva navrhovateľov k nehnuteľnostiam titulom vydržania.

Odvolačný súd nezistil dôvody, na základe ktorých by bolo dôvodné vysloviť prípustnosť dovolania, preto tomuto návrhu nevyhovel.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Odporcovia I/, II/ boli v odvolacom konaní úspešní, preto im súd priznal plnú náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (písomné vyjadrenie k odvolaniu). Trovy právneho zastúpenia boli vyčíslené v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. Z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej v texte len „vyhláška“), a to za jeden úkon právnej služby (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky) v hodnote 58,69 EUR + režijný paušál v hodnote 7,63 EUR (§ 16 ods. 3 vyhlášky) + DPH (20%) v hodnote 13,26 EUR (§ 18 ods.3 vyhlášky). Spolu tak trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní predstavujú sumu 79, 59 EUR, ktoré trovy odvolacieho konania sú navrhovatelia 1/ a 2/ povinní nahradiť odporcom I/ a II/ na účet ich právneho zástupcu, advokáta v súlade s ust. § 149 ods. 1 O. s. p..

Podľa § 151 ods. 1 O. s. p., veta prvá O. s. p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko odporca III/, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania nepodal, odvolací súd o nich nerozhodoval.

Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.